

LBRIS

We know
books

NOIEMBRIE 2021

MAGAZIN ILUSTRAT / LUMEA CREDINȚEI an XIX, nr. 11 (217)

Credința la români

Stop-cadru: Catedrala națională –
3 ani de la sfințire. La ce bun? **6**

Fiii învierii: Zămbetul veșniciei pe
chipul Episcopului Vasile Flueras **10**

Popasuri duhovnicești:
Inima Bărganului: Mănăstirea
Balaciu, Ialomița **22**

Credința în lume

Jurnal de pelerin: Sinai,
Muntele lui Dumnezeu **44**

Pe urmele sfinților:
1922 – la risipirea Epivatiei,
patria Sfintei Parascheva... **50**

Ortodoxia sud-dunăreană:
Maica Domnului
a Văii Trandafirilor **56**

Repere ale credinței

Interviu cu Silviu Oravitzan:
Frumusețea care va mântui
lumea... **64**

Pulsul vremii: A treia ispită.
Atacul la Patriarh, ctitorul
Catedralei Mântuirii Neamului **71**

Amintiri esențiale: Două
biserici din Constanța **76**

22

50

64

Dragi cititori, vă anunțăm că de la 1 noiembrie prețul revistei voastre îndrăgite va suferi o modificare; astfel, exemplarul va costa 8 lei. Este o mărire de preț pe care în nici un caz nu ne-o doream, însă toate costurile de producție pur fi simplu au luat-o razna!
Dar împreună vom depăși și acest moment economic dificil, suntem convingși de asta.

Director
Răzvan BUCUROIU
razvan.bucuroiu@lumeacredintei.com

Secretar General de Redacție
Larisa BĂRBU

Echipe redacțională

Răzvan CODRESCU

Preot Radu PREDĂ
Gheorghița CIOCIOI
Mirela BĂNICĂ

Marius OPREA
Dan CIACHIR
Consultant editorial
Pr. Prof. Dr. Vasile GORDON

Fotografii
Răzvan BUCUROIU
Laurențiu COSMOIU

Layout & DTP
DTP Layout Solutions
www.dtp-sol.ro

Corectură
Valeriu VAȚEL
Distribuție directă
Mariana HANGANU
0724 585 386
mariana.hanganu@lumeacredintei.com
Tel./Fax: 031.422.84.23
ISSN 1583-8684
Editor Lumea Credinței SRL
Tipar Tipografia REAL

Adresa de corespondență: Str. Traian nr. 155, cod poștal 024042,
sector 2, București

www.lumeacredintei.com

Nu suntem abandonați!

Răzvan BUCUROIU

Catedrala națională despică apele societății românești cum a despicat toiagul lui Moise apele Mării Roșii... Da, într-o lume polarizată, antagonizată și înverșunată cu sine însăși, apariția unui edificiu sacru de această anvergură nu face decât să pună paie pe foc! Și cu toate acestea, Catedrala își continuă creșterea fabuloasă spre cer, deși unii trag de ea în jos, cu dinții, s-o vadă la pământ. Așa a ajuns să fie, fără să realizăm de la bun început, toiagul și varga cu care Patriarhul Daniel a mângâiat lumea românească de azi.

Catedrala este un semn inversat al neputinței seculare a ultimilor 30 de ani, manifestată printr-o accentuată deșertificare urbanistică și edilitară. Și este, totodată, marcă a determinării Bisericii Ortodoxe Române de a realiza un edificiu de asemenea ampre, unic în istoria țării. Proiectele de mare anvergură, la scară uriașă, nu ne caracterizează – exceptând

megalomania lui Ceaușescu din perioada comunistă. De aceea, orice tentativă de a ieși din scara unei istorii modeste a creat tensiuni pe argument, dispute de opinii, nervozitate socială. Iar acest proiect îmbină scara monumentală cu dimensiunea spirituală creștină – fapt „explosiv” în lumea de azi definită *ultra high-tech*, progresistă, ecologistă, multiculturală, stângistă, fluidă sexual, permisivă cu orice, numai cu Dumnezeu nu. Auzi tu: să ridici în mijlocul unei capitale europene, la începutul mileniului trei, un mastodont de beton și cărămidă, în vârful căruia, la 120 de metri înălțime, înfiți o cruce! Un afront mai mare nici că se putea aduce mersului implacabil al lumii către modernism, către eliberarea de trecut și umbrele lui (sfinți, eroi, martiri), către nivelarea și alinierea tuturor valorilor în cheie seculară. Asta e vina Patriarhului, asta este culpa Bisericii! Care nu se iartă de

către „judecătorii” vremelici, de către îmbufnații de serviciu/ servicii, de către aprozii corectitudinii politice și ai servilismului ideologic total.

Și tocmai când credeam că suntem ai nimănui, pandemia și sărăcia dându-și mâna peste țară (cu ajutorul guvernelor iresponsabile și corupte), a apărut din senin scandalul legat de Catedrală. Atunci ne-am amintit că avem de terminat o Catedrală unicat, că avem un Patriarh determinat să ducă lucrarea la bun sfârșit și că nu suntem abandonați, la voia sorții... Câtă vreme macaralele din spatele Palatului Parlamentului încă se rotesc pe cerul tomatnic al Bucureștiului, câtă vreme Patriarhul se roagă pentru țară și popor, nimic nu este pierdut! Viața merge înainte, oamenii își trăiesc poveștile mai departe, Catedrala crește încet și sigur. Asta-i România profundă, cu vârful în cer!

LBRIS CREDINȚĂ LA ROMĂNI

We know
books

MAGAZIN ILUSTRAT / LUMEA CREDINȚEI

Stop-cadru

**Catedrala națională – 3 ani
de la sfințire
La ce bun?**

6

Fiii învierii

**Zâmbetul veșniciei pe
chipul Episcopului
Vasile Flueras**

10

Popasuri duhovnicești

**Inima Bărăganului:
Mănăstirea Balaciu,
Ialomița**

22

URDIS | We know Catedrala națională – 3 ani de la sfințire La ce bun?

S-au scurs trei ani de la sfințirea Catedralei Naționale. Era iarnă, frig, iar bolta cenușie a cerului bucureștean contrasta cu luminozitatea caldă a primelor mozaicuri dezvelite. Noi, ca locuitori ai capitalei, simțim că șantierul continuă, spre desăvârșirea acestei lucrări în care toate artele și tehnicile își dau mâna, spre slava lui Dumnezeu, într-o lume prea des tentată să-și găsească sensul în ea însăși.

Prin comunicatele Patriarhiei Române, vehiculate în presă și *social media*, aflăm detalii despre evoluția, lentă, dar fermă, a proiectului. E cea mai recentă piesă din Europa catedralelor. Neterminarea „legendară” a catedralei lui Antoni Gaudi, la Barcelona, părea să anunțe sfârșitul istoric al marilor temple creștine. Iată că din București vine semnalul

contrar. Și, în momentul încheierii Catedralei Naționale, oricând va rândui Dumnezeu să răsunе acel ceas, vom ști că vor putea fi gândite, în alte locuri, viitoare arhitecturi sacre. Edificiul din capitala României își va transmite suflul și altor națiuni. Nu pot face harta virtuală a unei renașteri constructive sub semnul Revelației, dar presimt că ea va reuși să se inspire din

precedentul stabilit pe meleagurile noastre.

Nu-i greu de văzut că această construcție emblematică, cu gestație seculară, răscumpără nevrozismul și vicisitudinile de multe feluri. Amânarea proiectului între cele două războaie mondiale, suspendarea lui în vremea prigoanei marxist-leniniste, bâlbâielile logistice ale tranziției postcomuniste și o anumită

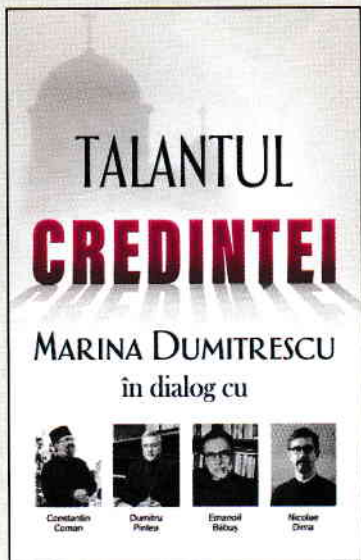
ostilitate anticlericală (de dată recentă) sunt cu toate transfigurate, prin simplul fapt al succesului constructiv care se desenează sub ochii noștri. Datorită împlinirii (oricât de dificile) a proiectului, vom destitui din imaginarul colectiv „complexul meșterului Manole” sau blestemul demoralizant al „începutului continuu”. Văd aici o sursă de primenire mai amplă și mai profundă, dincolo de teritoriul „instituțional” ortodox. Un soi de metaforă integratoare, declinabilă în toate registrele vieții sociale postmoderne. În țara lui „nu se poate” (și „nu se dorește”), patina timpului va integra Catedrala Națională atât în țesutul urban al celui mai important oraș de pe întinsul României, cât și într-un ethos comunitar care scapă de povara masochistă a defetismului.

Am fi ingrați cu harul divin dacă am susține că se profilează, în plină democrație euroatlantică, vreo nouă „prigoană” contra creștinismului. Dimpotrivă, libertatea de care ne bucurăm ne ajută să evităm conflictul dintre splendoarea adevărului divin și drepturile omului. Măreția Catedralei Naționale va trebui să ne facă însă mai modești, mai smeriți, mai realiști și mai generoși, mai solidari între noi și mai atenți la criticile sosite din afara Bisericii. Să nu dăm slavă lui Dumnezeu pentru a ne poiei pe noi înșine. Să nu uităm lecția Turului Babel. Să facem, altfel spus, diferența dintre slujire și închipuirea de sine triumfalistă. Potirul euharistic iradiază viață la fel de vibrant într-un altar monumental, de marmură policromă, și în absida din lemn afumat al unei

biserișute de pe dealuri cu brazi. Una e să-I mulțumim Domnului pentru că neamul nostru a izbutit să înalțe un asemenea impozant edificiu, profitând de vremuri pașnice și prospere, și alta să neglijăm cu obtuză superbie datoria aspră a mărturisirii. Dacă noua Catedrală Națională va trona deasupra unei națiuni dezbinată, unde puterea evanghelizării s-a epuizat în mize trecătoare, nici unul dintre urmașii noștri nu-i va mai tălmăci rostul și nu va avea de ce să ne menajeze posteritatea. Trag nădejde că grandioasei siluete din miezul cetății îi va corespunde, în inimile noastre, un eșafodaj lăuntric demn de taina nesfârșită a Întrupării, Jertfei și Învierii lui Iisus Hristos. Dacă n-ar fi așa, la ce bun?

Teodor BACONȘCHI

DE ACUM ÎN LIBRĂRII

In viața realizatorului de radio există o probă la care e util să se supună: transformarea cuvântului vorbit în cuvânt scris. Transcrierea unei înregistrări devine un indicator de valoare și sens. Ca o hârtie de turnesol. Ceea ce rezistă transpunerii e bun câștigat, ceea ce nu intră cu bine în forma scrisă practic se anulează, sugerând graba de a fi lansat cândva „în eter” un mesaj încropit. Orice jurnalist cultural își dorește, cred, să facă față unui asemenea test de calitate, chiar dacă registrul oral presupune ajustarea la cel grafic. Trecerea izbutită de la audiție la lectură stârnește recunoștința moderatorului față de interlocutorii săi - autori *de facto* ai unei creații media. Grijă tuturor se îndreaptă, însă, către publicul prin care actul comunicării își atinge rostul. Între vorbire și scriere, între actualitate și document, înregistrarea radiofonică trăiește sau, iată, renaște grație celor aplecați spre reflecție.

Marina Dumitrescu